

Denne Diskussion kalder Fru L. nu en Diskussion om „Pavens Skæg“ og en „Strid med Vejrmøller“. Fru L. beskylder derhos nu Red. for at have „forvrænget“ de Raad, hun gennem Dagspressen har givet D. K., og for at have begaaet „Forfalskning“ af Fru L.s Udtalelser i Dagspressen.

Red. ønsker ikke at slaa ind i den af Fru L. her anvendte Tone og betragter det som ganske overflødig at komme ind paa de Beskyldninger, Fru L. retter mod os. Vi har behandlet Spørgsmaalet af Interesse for Sagen, og har ønsket at vise hvilken Fare, der efter vor Opfattelse vilde være for D. K. ved at handle efter Fru L.s Raad paa det Punkt, som vi har følt Nødvendigheden af at fremhæve.

Dette har vi i vore tidligere Artikler paavist, idet vi har imødegaaet Fru L. paa det for os afgørende Punkt: Henvendelser til Regering og Rigsdag.

For D. K. er Kvindesag Kvindesag, ligegyldigt paa hvilket Sted og i hvilken Forsamling den er til Drøftelse, — og dér, hvor Kvindesag drøftes og afgøres, dér maa D. K. melde sig.

Hensynet til, om vi i Arbejdet tækkes eller generer visse politiske Retninger, maa være ganske underordnet, og ingen Frygt for, at vore kvindelige Henvendelser opfattes som en Haandsrækning til bestemte, politiske Partier, kan blive afgørende for os.

Fru L. beskylder os for Forvrængning og Forfalskning af sine Ord og Tanker; vi vil ikke besvare Beskyldninger af denne Art, men vi vil, for at enhver Misforstaaelse skal være udelukket, rette et direkte Spørgsmaal til Fru Lemcke:

Der staar i Fru L.s forrige Artikel:

„Naar Kvindesagens Kæde paa Rigsdagen er sprængt, da ligger Spørgsmaalet om de kvindelige Præster ikke længer som en Kvindesag dér, men som de enkelte, Forslaget mødende, Partiers Sag, og en Henvendelse til Støtte for Forslaget vil kun blive en Haandsrækning til disse Partier uden at bøde paa det lidte Nederlag. Den eneste Vej til at bøde derpaa er at skaffe sig paalideligere Repræsentanter ad Aare. Den Vej har jeg i min Artikel anvist D. K.“.

Har vi forstaaet denne Udtalelse rigtigt, naar vi gaar ud fra, at Fru Lemches Mening med den har været, at D. K. herefter ikke bør rette Henvendelser til Rigsdag m. v. om de kvdl. Præster, saalænge Sagen ligger, som den nu gør?

Af Fru L.s sidste Indlæg synes det at fremgaa, at Sagens Kerne for hende har været at give D. K. det Raad at søge at skaffe sig „mindst een fuldgod Repræsentant indenfor hvert politisk Parti“. Fru L. mener, at naar D. K. havde disse Repræsentanter, vilde Sagen atter paa Rigsdagen „ligge i sit Leje som Kvindesag og sikkert uden Vanskelighed blive løst“. Herovenfor maa vi bekende, at vi ikke føler os overbevist om, at den af Fru L. anbefalede Udvej vil vise sig som noget Universalmiddel. Vi ser ikke klart, at det vil forbedre Situationen, at ikke alene Kvinderne fra de forskellige Partier — som nu — staar oppe i Rigsdagen og proklamerer deres Uenighed om Kvindesagens Krav, men at ogsaa Kvinderne inden for de samme politiske Partier staar op og stemmer imod hinanden paa saadanne Punkter. Og vi føler os ingenlunde overbeviste om, at en saadan Situation vil medføre, at Sagen „uden Vanskelighed bliver løst“, selv om den af Fru L. anviste Vej skulde være farbar, hvad den næppe er. Red.

Kvindelige Præster.

I. D. K.

Københavnskredsen holdt den 23. Oktbr. Møde i Grundtvigs Hus, Hallen, der var fyldt til sidste Plads af en opmærksomt lyttende Tilhørerskare.

Kirkeministeren omtalte i Almindelighed Lovforslaget om Kvinders Adgang til Embeder, gennemgik Forslagets Historie i Rigsdagen indtil Forelæggelsen i den indeværende, lige aabnede Rigsdagssamling. Ministeren førte et Forsvar for de kvindelige Præster, imødegaaende de Indvendinger, som fra forskellige Sider er fremkommen imod Forslaget. Først paapegede Ministeren det forkerte i den Paastand, at

man vilde paatvinge Menighederne kvindelige Præster,

og gentog Ministeriets i Rigsdagen fremsatte Tilbud om at ændre den bestaaende Ordning derhen, at fremtidig alle Præsteembeder skulde besættes efter Menighedsraadens Indstilling.

Kirkeministeren omtalte derefter, at man mod Lovforslaget havde indvendt, at der ikke havde foreligget

Ønske om at faa Kvinder ansat i Præsteembeder,

og afviste denne Indvending med den Bemærkning, at man jo ikke vilde kunne vente sig Ønsker fremsat om noget, der laa udenfor Mulighedens Grænser. „Hverken efter et almindeligt kristeligt eller efter et særligt luthersk Syn kan der rejses berettigede Indvendinger mod de kvindelige Præster,“ saaledes havde Theologernes Dom lydt i denne Sag, og Ministeren føjede hertil, at han var af den Mening, at man absolut

ikke havde Raad til at undvære Kvinderne i Kirkens Tjeneste som Præster.

Min. fandt, at Kvinderne stod fuldtud lige med Mænd, hvor det drejer sig om de Egenskaber — Oftefervilje, Medfølelse o. s. v. — som i særlig Grad kræves af Præster, og havde paa Missionsmarken ofte glædet sig over at høre Kvinders Forkyndelse og ønsket, at blot alle mandlige Præster gjorde deres Sager lige saa godt som disse Kvinder. Det var en af

den lutherske Kirkes allerværste Mangler,

at den ikke havde forstaaet at drage Kvinderne ind i Kirkens Arbejde — at den var

„en retslig organiseret Mandfolkekirke“,

hvad for en Del skyldtes Luthers specielle Syn paa Kvinderne, som efter hans Mening „ikke burde have Regimenter, hverken i Kirke eller i Samfund,“ da de „manglede baade Stemme — og Hukommelse (!) dertil.“

Efter at have givet nogle Oplysninger om, hvordan Forholdene var i andre Lande, udtalte Ministeren til Slut, at han mente, at Kvindesagen ikke havde sejret, før den havde overvundet Modstanden paa dette Punkt. Her bundede Bevidstheden om Kvinders Underordnethed allerdybest: men den kristne Aand havde i Virkeligheden været Løftestangen for Kvindernes Frigørelse — i det religiøse Forhold eksisterer ikke Forskel mellem Mand og Kvinde, hvorfor Ministeren netop ansaa Modstanden mod Kvinder som Præster som en Rest af

den hedenske Betragtning af Kvinderne.

Derfor maatte Spørgsmaalet om at aabne Kvinder Adgang til Præstestillingen være af afgørende Betydning for Dansk Kvindesamfund.